

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: TEPLO Rumburk, s.r.o.**, se sídlem Lesní č. 92, Rumburk, zastoupená JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem Jasná II 5, Praha 4 – Bráník, adresa pro doručování: Platněřská 2, Praha 1, proti **žalované: Státní energetická inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2007, č. j. 042304006/118/07/90.120/Ve, ve věci pokuty za porušení cenových předpisů, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 138/2007 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalované. Předmětem sporu mezi stěžovatelkou a žalovanou je otázka zákonnosti pokuty uložené stěžovatelce ve výši 1 300 123 Kč za porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o cenách“). Tohoto jednání se měla stěžovatelka dopustit tím, že v roce 2004 v Rumburku v rozporu s podmínkami stanovenými pro věcné usměrňování cen dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách nerespektovala závazný postup při tvorbě ceny tepelné energie, tj. nerespektovala předepsaná pravidla pro regulaci věcně usměrňované ceny (dále též

„VUC“) tepelné energie (dále též „TE“), stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu (dále též „ERÚ“) č. 21/2003

Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Uvedl, že cenová rozhodnutí k cenám tepelné energie se vydávají vždy pro příslušný kalendářní rok. Základním předpokladem pro zjištění, zda byla VUC tepelné energie v daném kalendářním roce dodržena, je znalost správného výpočtu VUC předchozího roku, a to dle příslušného cenového předpisu. Výpočet VUC tepla pro rok 2004 vycházel z textu cenového rozhodnutí č. 21/2003. Kontrolní orgán vycházel ze skutečných cen účtovaných stěžovatelkou v lokalitě Rumburk a údajů předložených k cenové kontrole, které porovnával s limity cenového rozhodnutí včetně jeho podmínek. Výpočet VUC tepelné energie za rok 2004 záležel na výpočtu VUC TE od roku 1999 do roku 2003 a vycházel z maximálních průměrných VUC vypočtených za každý rok dle příslušných cenových rozhodnutí. Správní orgán proto postupoval správně, vzal-li jako zásadní podklad pro výpočet VUC TE v roce 2004 vedle cenového rozhodnutí v úvahu i výsledky kontrolních zjištění v jednotlivých předcházejících letech, neboť ty odrážely jak výši stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v roce 2003, tak i cenové poměry stěžovatelky na základě jí předložené kalkulace pro rok 2004.

Na správnosti těchto údajů nemůže nic změnit ani skutečnost, že první cenová kontrola za roky 2000 až 2002 byla v důsledku soudního přezkumu správních rozhodnutí o udělení pokuty za rok 1999 ukončena až v roce 2006. Výsledek tohoto soudního přezkumu byl rozhodující pro posouzení zákonnosti cen TE v rámci cenové kontroly za další roky. Na výkon státní kontroly nelze vzhledem k jejímu charakteru a účelu, a to ani subsidiárně, aplikovat právní úpravu o lhůtách, ve kterých mají být dle správního řádu vydávána jednotlivá rozhodnutí. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 98/99 - 37, podle kterého není výkon státní kontroly dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, správním řízením, a podrobně odůvodnil aplikovatelnost zde uvedených závěrů na nyní projednávanou věc. Vyčkávání správních orgánů na výsledky soudního přezkumu navíc nebylo zapříčiněno jejich libovůlí, ale provázaností VUC TE v jednotlivých kontrolovaných letech. Cenové rozhodnutí by mělo vždy odrážet realitu a podmínky VUC za předchozí kalendářní rok s přihlédnutím k ekonomickým parametrům daného období.

Stěžovatelka dle závěrů soudu nesprávně zaměňuje vlastní výkon kontroly a následné správní řízení, v rámci kterého je posuzováno, zda může či nemůže být kontrolovanému subjektu uložena za protiprávní jednání pokuta. Neuložil-li správní orgán kontrolovanému subjektu za zjištěné protiprávní jednání pokutu z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro její uložení, neznamená to, že by tím současně popřel či anuloval svá kontrolní zjištění. S ohledem na zákonnou posloupnost regulace ceny se tyto hodnoty odráží ve vstupních údajích, které následně podléhají posouzení dle závazného cenového rozhodnutí a výpočtu dle kalkulačního vzorce, jejichž vlastní aplikaci stěžovatelka nezpochybnila.

Kasační stížnost směřuje dle svého obsahu do nesprávného právního posouzení, tj. důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí s posouzením městského soudu týkajícím se zákonnosti předcházejících kontrol, a to s ohledem na jejich neúměrnou délku. Kontrola za roky 2000 až 2002 byla zahájena dne 18. 2. 2003 a ukončena dne 12. 10. 2006, přičemž podle správního řádu, jehož subsidiární aplikace se stěžovatelka dovolává, měla být kontrola provedena ve lhůtě 30, maximálně 60 dnů. Prodlení nemůže jít k tíži stěžovatelky, neboť ta byla po celou dobu kontroly přesvědčena, že jí účtované ceny jsou správné. Informace o nesprávné ceně za období roku 2003 získala stěžovatelka až v roce 2006 a nemohla tak pochybení promítnout do ceny TE účtované v roce 2004.

Stěžovatelka dále napadá nesprávnost výpočtu VUC TE. Za situace, kdy nebylo pravomocným rozhodnutím zjištěno porušení cenových předpisů při účtování tepelné energie v letech 2000 až 2003 (rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenových předpisů v roce 2003 bylo pravomocně zrušeno), je nutné jako výchozí hodnoty pro výpočet VUC tepelné energie vzít skutečně účtované ceny odběratelům. Tento postup však správní orgány nerespektovaly a vycházely ze svých nezákonných zjištění, tj. z uměle a protiprávně vypočtených hodnot, které pak vzaly jako výchozí pro výpočet maximální cenové eskalace pro rok 2004. Soud argumentuje tím, že stěžovatelka neprokázala skutečnou výši ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku v roce 2003 a omezila se pouze na tvrzení v obecné rovině. Žalovaná však výši ekonomicky oprávněných nákladů nikdy nezpochybnila, a to ani v předcházejících letech. Spor se s předchozím dodavatelem od roku 1999 vedl ve zcela jiné rovině a to zda byla TE v roce 1999 dodávána z nového zdroje či zda měl tehdejší dodavatel vycházet z ceny tepla předcházejících dodavatelů, a to bez ohledu na jím vynaložené investice do vybudování zcela nové soustavy centrálního zásobování teplem v Rumburku. Stěžovatelka teplo v roce 1999 nedodávala, žádné investice nevytvořila, hradila pouze nájemné. Spor se tak vede o to, zda bylo bez jakéhokoliv pravomocného rozhodnutí ve věci možné pro výpočet maximálního meziročního nárůstu vycházet z hodnot uměle vypočtených žalovanou.

Ze všech uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ztotožnila se závěry městského soudu. Odkázala na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 98/99 - 37, dle kterého není výkon kontrolní činnosti správním řízením, a proto se na tuto činnost lhůty uvedené ve správním řádu nevztahují. Výše uvedené závěry platí i za účinnosti nového správního řádu. Ukončení zmíněných kontrol navíc nezáviselo na libovůli správních orgánů, ale na uplatnění základního principu věcné regulace cen, tj. návaznosti VUC tepelné energie v jednotlivých po sobě následujících letech. Objektivní zjištění a posouzení skutkového a právního stavu bylo závislé na výsledku soudního přezkumu správnosti VUC tepelné energie za rok 1999 Městským soudem v Praze a následně Nejvyšším správním soudem. K tomuto soudnímu přezkumu dal podnět dodavatel tepelné energie, který je personálně v podstatě totožný se stěžovatelkou. K zahájení kontroly vedla správní orgány povinnost zavčas zajistit potřebné doklady k ceně TE za jednotlivé roky, a to s přihlédnutím ke lhůtě stanovené v ustanovení § 11 odst. 2 zákona o cenách.

Domněnka stěžovatelky, dle které je nutno za výchozí hodnoty pro výpočet VUC tepelné energie vzít skutečně stěžovatelkou účtované ceny svým odběratelům, odporuje systému regulace cen, který je založen příslušnými právními předpisy. Zahrnutí skutečně účtovaných cen odběratelům v roce 2003 do vzorce, který nespĺňuje podmínky regulace, by naprosto odporovalo ustanovení bodu 1.5 cenového rozhodnutí ERÚ č. 21/2003, dle něhož *„tržby za dodávky tepelné energie pro odběratele v roce 2003 podle pravidel věcného usměrňování cen platných v roce 2003“*. Žalovaná nesouhlasí se závěrem stěžovatelky, že porušení příslušných předpisů nebylo zjištěno, neboť z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty nedošlo k pravomocnému uložení pokuty. Porušení cenových předpisů bylo zjištěno, což dokládají protokoly č. 042300603 a 042303606.

K dobré víře stěžovatelky o správnosti jí účtovaných cenách žalovaný odkazuje na bod 9 výměru Ministerstva financí č. 01/2000 ze dne 30. 11. 1999, dle kterého *„Při změně vlastnictví ke zdroji, tepelným rozvodům a zařízením nebo při změně provozovatele platí pro nového vlastníka nebo provozovatele ustanovení této položky bez ohledu na tyto změny“*. Vstoupila-li stěžovatelka do práv a povinností společnosti HARPEN ČR, s. r. o., byla v roce 2000 a následujících letech povinna postupovat v souladu s příslušnými cenovými předpisy. Stěžovatelka byla prokazatelně se všemi protokoly z kontrolních zjištění od roku 1999 seznámena, avšak při svém jednání neprojevila žádnou míru opatrnosti a vůbec nepřipustila, že by závěry správních orgánů mohly být správné. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 833/2002 - 56, který závěry o průměrné VUC pro rok 1999 potvrdil, byl vydán dne 23. 12. 2004, tzn. že s přihlédnutím k obvyklé době konečného vyúčtování TE lze o dobré víře stěžovatelky důvodně pochybovat. Stěžovatelka byla po celou dobu zastoupena stejným zástupcem, a proto mohla proti délce jednotlivých kontrol brojit prostředky stanovenými v s. ř. s. Žalovaná navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu kasační soud ověřil, že první kontrola zaměřená na dodržování VUC při prodeji tepelné energie v lokalitě Rumburk byla provedena v roce 2002 u společnosti Harpen ČR, s. r. o. (dále jen „Harpen“), a to za období roku 1999. Od roku 2000 je již dodavatelem tepla v uvedené lokalitě stěžovatelka, která má od společnosti Harpen s účinností od 8. 11. 1999 pronajatou komplexní technologii, která je součástí soustavy centrálního zásobování teplem v Rumburku. Společnost Harpen je současně společníkem stěžovatelky.

Kontrolou bylo zjištěno, že společnost Harpen dodávala po celý rok 1999 tepelnou energii pro domácnosti v lokalitě Odolena Voda a od dubna do konce roku 1999 také v lokalitě Rumburk. V obou případech uplatnila dvousložkovou cenu tepelné energie.

Správní orgány vyšly z výměru Ministerstva financí č. 01/1999, podle něhož věcně usměrňovaná cena tepelné energie zahrnuje pro všechny odběratele ekonomické náklady, přiměřený zisk a příslušnou daň. Pro tepelnou energii dodávanou do domácností dále platí ustanovení bodu (3) tohoto výměru, podle něhož cena tepelné energie pro domácnosti za rok 1999 nesmí být vyšší než průměrná cena za rok 1998 zvýšená o povolené maximální procento, pokud dodavatel neuplatní postup podle bodu (4) nebo poslední věty bodu (9) tohoto výměru. Ani jednu z těchto výjimek však nemohla společnost Harpen uplatnit. Kontrolní orgány dospěly k závěru, že dodavatel tepla nedodržel povolený meziroční nárůst ceny tepelné energie pro domácnosti, stanovený v bodu 3 a 5 výměru Ministerstva financí č. 01/1999, neboť své dodávky tepla nadhodnotil a tím nerespektoval podmínky věcné regulace cen tepelné energie stanovené v předmětném výměru, čímž porušil cenové předpisy ve smyslu § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Rozdíl mezi souhrnem cen skutečně zaplacených odběrateli tepelné energie a souhrnem cen, které měl stěžovatel maximálně načítovat podle předmětného výměru, určil kontrolní orgán částkou 7 315 512 Kč bez daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), tedy 7 681 288 Kč včetně DPH.

Uvedené kontrolní závěry potvrdil jak Městský soud v Praze, tak Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 14. 5. 2005, č. j. 2 As 14/2005 - 108 (dostupné na www.nssoud.cz). Kasační soud mimo jiné uvedl, že nadhodnocením plánovaných a smluvně zakotvených dodávek tepla oproti předchozímu roku, které stěžovatel nijak nezdůvodnil a které bylo ve zjevném rozporu s jeho znalostí o dodávkách tepla v daných lokalitách v předchozích letech, se společnost Harpen vystavila riziku, že se ve svém výpočtu věcně regulované ceny významně odchýlí od výsledku, k němuž povede pozdější výpočet již se znalostí skutečně odebraného množství tepla.

Ze správního spisu kasační soud dále ověřil, že kontrola zaměřená na dodržování VUC při prodeji tepelné energie za období let 2000 až 2002 byla zahájena u stěžovatelky dne 18. 2. 2003 a ukončena dne 12. 10. 2006. Kontrola dle žalované nemohla být ukončena dříve, neboť žalovaná čekala na výsledky soudního přezkumu VUC TE za období roku 1999, kterou stanovila na základě provedené kontroly u společnosti Harpen. Na základě kontrolních zjištění za období let 2000 až 2002 však nemohlo být vydáno rozhodnutí o uložení sankce, a to z důvodu marného uplynutí tříleté prekluzivní lhůty pro její uložení. Tato kontrolní zjištění byla podkladem pro stanovení VUC TE v následujících obdobích. Ze stejných důvodů, tj. marného uplynutí prekluzivní lhůty pro uložení pokuty, nemohla být stěžovatelce pravomocně uložena sankce ani za porušení cenových předpisů za období roku 2003 a rozhodnutí o uložení pokuty za toto období bylo v rámci autoremedury správním orgánem zrušeno.

Kontrola zaměřená na dodržování VUC při prodeji tepelné energie za období roku 2004 byla zahájena dne 1. 11. 2006 a ukončena dne 24. 1. 2007. Na základě této kontroly byla stanovena maximální přípustná průměrná cena VUC TE za rok 2004 (protokol ze dne 24. 1. 2007, č. 042304006). Kontrolou bylo zjištěno, že stěžovatelka prodávala TE v Rumburku v roce 2004 za průměrnou cenu 484,84 Kč/GJ bez DPH, tj. 509,08 Kč/GJ vč. DPH, ačkoliv průměrná VUC TE za uvedené období činila podle pravidel věcného usměrňování 462,06 Kč/GJ bez DPH, tj. 485,16 Kč/GJ včetně DPH. Stěžovatelkou účtovaná cena je vyšší, a to o 23,92 Kč/GJ vč. DPH. Na základě kontrolních zjištění byla

stěžovatelce za uvedené období uložena sankce ve výši 1 300 123 Kč, jejíž zákonnost je předmětem nyní projednávané věci.

První kasační námitkou je stěžovatelkou opakovaně namítána nezákonnost uložené sankce z důvodu nepřiměřené délky cenových kontrol provedených za předcházející období. Lhůty pro provádění kontroly stěžovatelka dovozuje ze subsidiární aplikace ustanovení § 49 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, neboť zákon o státní kontrole žádné speciální ustanovení o lhůtách neobsahuje. Dle jejího názoru mohla kontrola za předcházející období trvat 30, maximálně 60 dnů, což nebylo dodrženo a proto nelze z výsledků uvedených kontrol vycházet v nyní projednávané věci. Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že prodlení nemůže jít k její tíži, neboť byla po celou dobu kontroly přesvědčena, že jí účtované ceny TE jsou správné. Informace o nesprávné ceně TE za období roku 2003 získala stěžovatelka až v roce 2006 a nemohla tak pochybení promítnout do ceny TE účtované v roce 2004.

Kasační soud argumentaci stěžovatelky nesdílí.

Kontrolou se v teorii správního práva označuje postup orgánu veřejné moci, který zjišťuje a eventuelně posuzuje plnění povinností adresáty veřejné správy. Cenová kontrola spočívá ve zjišťování, zda nejsou porušována ustanovení zákona o cenách a další cenové předpisy. Způsob provádění kontroly je upraven zákonem ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, včetně práv a povinností kontrolních orgánů a kontrolovaných subjektů. Na rozdíl od řízení o uložení pokuty za porušení cenových předpisů se na cenovou kontrolu nevztahuje správní řád, a to s výjimkou základních zásad činnosti správních orgánů. Kontrola je svou povahou procesem kontrolním, nikoliv rozhodovacím, jedná se o formalizovaný proces opatřování důkazů. Výkon cenové kontroly proto není řízením správním a lhůty pro vydání rozhodnutí upravené správním řádem nelze na výkon kontroly aplikovat. Kasační soud se plně ztotožňuje se závěry městského soudu, včetně jeho závěru o dopadu rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 98/99 - 37, na nyní projednávanou věc.

Uvedený závěr samozřejmě neznamená, že absence lhůt umožňuje správnímu orgánu uplatňovat státní moc vůči kontrolovanému subjektu svévolně, bez jakýchkoliv omezení. Absence zákonných lhůt totiž sama o sobě nevylučuje, že by délka kontroly nemohla v určitých případech negativně zasáhnout práva kontrolovaného subjektu. Je nezbytné, aby správní orgán podle zásady přiměřenosti respektoval, že při vyžádání plnění povinností kontrolovaného subjektu je třeba volit jen prostředky, které ho co nejméně zatěžují, což v případě jakékoliv kontroly znamená mimo jiné její provádění v nezbytně nutném rozsahu ve vztahu k dosažení jejího účelu. Správní orgán je tedy při kontrole vázán nejen zákonnými omezeními, ale i řadou principů, na nichž je právní stát založen. Přestože v projednávané věci nebyla délka kontroly zapříčiněna svévolí či libovůlí správního orgánu, nelze současně délku probíhající kontroly odůvodňovat charakterem předmětu kontroly, tj. konstrukcí VUC TE. I když vychází VUC TE v aktuálním roce z VUC TE předcházejícího období, nelze ze zákona dovodit, že by další postup správních orgánů závisel na předchozí aprobaci jejich činnosti ze strany soudu. Podstatné pro posouzení této námitky není skutečnost, že se žalovaná rozhodla vyčkat na potvrzení svých kontrolních závěrů ze strany soudní moci, ale skutečnost,

že stěžovatelka nebyla délkou trvání předcházejících cenových kontrol v nyní projednávané věci žádným způsobem poškozena.

V důsledku doby, po kterou byly kontroly za období 2000 až 2003 prováděny, došlo k marnému uplynutí objektivní tříleté prekluzivní lhůty pro uložení pokuty za porušení cenových předpisů, která počíná běžet ode dne, kdy k porušení cenových předpisů došlo. Stěžovatelce tak nemohla být za porušení cenových předpisů týkající se VUC TE v lokalitě Rumburk uložena pokuta ani za období let 2000 až 2002, ani za období roku 2003.

Zdejší soud nesdílí ani argumentaci stěžovatelky, dle které nemohla v důsledku délky prováděné kontroly přijmout při prodeji TE v roce 2004 patřičná opatření. Porušení VUC TE v lokalitě Rumburk má svůj základ v nedodržení cenové regulace společností Harpen v roce 1999. Na stěžovatelku, která je v lokalitě Rumburk dodavatelem TE od roku 2000, se však plně vztahovala povinnost vycházet při kalkulaci ceny z hodnot určených příslušným cenovým výměrem, tj. v roce 2000 mimo jiné z tržeb za dodávky TE v roce 1999, v roce 2001 z tržeb za dodávky TE v roce 2000 atd., a to nikoli z tržeb skutečných, ale upravených podle pravidel věcného usměrňování cen. Způsob určení průměrné věcně usměrňované ceny tepelné energie, včetně vzorce stanoveného cenovým výměrem, je součástí cenové regulace, kterou byla stěžovatelka povinna dodržet, a to bez ohledu na to, po jakou dobu trvala či netrvala cenová kontrola za předcházející období. Stěžovatelka tím, že převzala hmotné nástroje k výrobě a distribuci tepla v dané lokalitě, nepřevzala pouze tyto hmotné statky, ale také závazky respektovat cenovou hladinu nastavenou příslušnou cenovou regulací. Nad rámec výše uvedeného je nutno připomenout, že dodávky TE jsou od roku 2000 realizovány stěžovatelkou na základě nájemní smlouvy, uzavřené mezi stěžovatelkou a společností Harpen, přičemž společnost Harpen byla vždy společníkem stěžovatelky. Ze spisového materiálu je zřejmé, že tato společnost byla s jí nesprávně účtovanou cenou prokazatelně seznámena již v průběhu roku 2000 a 2001.

Obdobně neshledal kasační soud důvodnou ani druhou námitku stěžovatelky, dle které nelze pro výpočet VUC TE v roce 2004 vycházet z průměrné VUC TE stanovené kontrolními orgány za předcházející roky, pokud za porušení cenových předpisů za období 2000 až 2002 a roku 2003 nebyla kontrolovaným orgánem uložena stěžovatelce žádná sankce, respektive pokud absentuje pravomocné rozhodnutí, které by porušení cenových předpisů zákonem stanoveným způsobem konstatovalo.

Cenové rozhodnutí, které stanoví závazný postup při tvorbě cen TE, se vydává na každý kalendářní rok. Cena tepelné energie se reguluje prostřednictvím VUC, do které lze promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a DPH. Pro účel regulace jsou stanoveny úrovně cen TE pro jednotlivé úrovně předání TE. Příslušná úroveň ceny je porovnávána k průměrné uplatňované ceně TE za tepelné zdroje a tepelné systémy v jedné obci, nebo potrubně propojené tepelné systémy v různých obcích. Při tvorbě průměrné uplatňované ceny TE v regulovaném roce, která je nad příslušnou úroveň ceny TE, může dodavatel, vedle změn proměnných ekonomicky oprávněných nákladů, uplatnit nárůst celkové výše stálých ekonomicky oprávněných nákladů a přiměřeného zisku postupem stanoveným v příslušném cenovém rozhodnutí.

VUC tepelné energie je tedy konstruována tak, že výpočet průměrné VUC za předcházející období slouží jako základna pro výpočet povoleného meziročního nárůstu pro následující rok.

Má-li být do příslušného vzorce pro výpočet VUC TE v aktuálním období promítnuta VUC TE předcházejícího období, stanovená podle pravidel věcného usměrňování, pak je nutno takto postupovat, a to bez ohledu na to, zda byl dodavatel za nedodržení VUC TE v předcházejícím období sankcionován či nikoli. Výsledkem kontroly je kontrolní zjištění o tom, zda byl či nebyl porušen zákon; zda se kontrolní nález odrazí v pravomocném uložení sankce, závisí na posouzení mnoha různých okolností, včetně procesního postupu příslušného správního orgánu či posouzení běhu prekluzivních lhůt pro uložení příslušné sankce. Pokud stěžovatelka nesouhlasila s výpočtem VUC TE za předcházející období, tj. se stanovením maximální možné ceny tepelné energie za roky 2000 až 2003 (výpočet VUC TE za toto období byl připojen ke kontrolnímu protokolu), na kterých byl mimo jiné postaven závěr kontrolního zjištění pro rok 2004, měla věcné argumenty namítnout v řízení o uložení pokuty v nyní projednávané věci. Kontrolovaná osoba má v mezích práv účastníka řízení možnost v řízení o uložení pokuty navrhnout a předkládat důkazní prostředky, které pak musejí být hodnoceny. Okolnost, že nedošlo k věcnému soudnímu přezkumu VUC TE za roky 2000 až 2003, či že nebylo vydáno rozhodnutí o uložení sankce či jiné rozhodnutí, které by porušení cenových předpisů za toto období konstatovalo, stěžovatelce žádným způsobem ve věcné argumentaci proti výpočtu VUC TE za období roku 2004 nebránila. Stanovení maximální možné VUC TE za určité období samotným kontrolním orgánem není závislé na případném uložení sankce za porušení cenových předpisů, ale odvíjí se od konstrukce VUC TE, tj. objektivního způsobu výpočtu pomocí vzorce stanoveného cenovým výměrem či cenovým rozhodnutím.

S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované pak žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu